

REDACTIA

Arad, Deák Ferencz-utca Nr. 21.

ABONAMENTUL

pentru Austro-Ungaria:

pe un an . . . 20 cor,
pe 1/2 an . . . 10 "
pe 1/4 an . . . 5 "
pe o lună . . . 2 "

Grăd de Duminică pe an
4 coroane.

Pentru România și străinătate pe an 40 franci.

Manuscripte nu se înapoiază.

ADMINISTRAȚIA

Arad, Deák Ferencz-utca Nr. 20.

INSERTIUNILE:

În un șir garmond: prima
dată 14 bani; a doua oară
12 bani; a treia oară 8 b
de fiecare publicațiune.

Atât abonamentele, cât și
insertiunile sunt a se plăti
înainte în Arad.

Telefon pentru oraș și comitat 509.

Seris: nefrancate nu se primesc

TRIBUNA

Anul VIII.

NUMER DE DUMINECĂ

Nr. 7.

Despre socialism.

Vorbire rostită de Russu Șirianu în ședința dela
13 Febr. n. a congregației comit. Arad.

Onorată Congregație! (Numai atâtă zisesse vorbitorul și dintre Unguri unii strigau: „El-ăll, el-ăll“, ear alții făcând sgomot mare, ieșeau din sală. Dl Russu văzând că sgomotul ține într-una, ear vicișpanul care presida, n'are de gând să facă liniște, strigă aprins, ungurește):

Tăcere!

Vicișpanul Dálnoky (ungurește). Fac atent pe vorbitor că aici numai eu am dreptul să dispun asupra ordinii.

Russu Șirianu (românește) Și eu observ, că atât eu cât și oricare altul dintre noi avem dreptul să pretindem să fie tăcere când vorbim (Românii aprobă).

Vicișpanul (aprins). Nudau voie oratorului să dispute asupra cuvintelor presidiale. Indrum pe vorbitor la respectarea regulamentului.

Russu Șirianu. Ear eu invoc mărturia tuturor tovarășilor mei de pe aceste bănci pentru a dovedi, că dl vicișpan n'a înțeles un cuvânt din ce am vorbit, că dacă ni-ar pricepe limba, se crâța de o supărare, ear pe mine de observație pe care o resping, căci știu ce datoresc presidului, dar sunt conștiu și de drepturile noastre (aprobări între Români).

(Se face în fine rîndulă și d-sa începe):

Onorată Congregație!

Afacerea — tulburările din comitat — despre care ne raportează dl vicecomite, este de-o așa însemnată, în cât vorbind asupra ei, caut să fiu cu tot sângele rece și numai adevărul să-l scot la iveală... Numai așa putem ajunge ca din discuția urmată, să se facă lumină. Nainte de a mă rosti însă asupra socialismului, în căruia și socoteala căruia stăpânirea pune tot, imi voi spune părerea asupra raportului dlui vicecomite. Declar dela început, în numele Românilor, că nu-l primesc. Și eată de ce: raportul acesta este o înșirare seacă de lucruri petrecute (se înțelege, date și acestea tendențios); dl vicecomite ne spune că țeranii fierb pretutindeni în comitat, că îndemnați de socialiști, ei strică buna rînduială, ba, cum s'a întâmplat la Talpoș și apoi la Siclau, s'au datat la așa lucruri, în cât eată, s'a simțit îndemnat să sporească gendarmeria, ba să trimită asupra sateilor chiar oștire... Ei bine, chiar primind că răul este cum ni-l înfățișează dl vicecomite, și atunci ni-am așteptat ca d-sa să ne spună pricina răului și numai după aceea să ne arate cam care pot fi leacurile acestui rău. Căci numai așa: să arăți că s'au petrecut tulburări și că s'a trimis putere armată să le potolească, nu însemnează că ai vindecăt ceva, ci cel mult s'a stins o izbucnire a flăcării. Focul poate arde însă pe înfundate și poate să fie încă mai primejdios un foc pe care vrea să-l stângi cu cenușe, în loc să se caute temeinic cum s'a născut primejdia.

Eu înțeleg însă de ce domniile dela putere se codesc să cerceteze ori dacă știu, să mărturisască pricina adevărată a acestor tulburări. Pe noi însă de aceea ni-a trimis poporul aici, să spunem adevărul întreg asupra ori-cărui lucru. Il vom spune deci și asupra socialismului, pentru-că dorim din tot sufletul să se lecufască ori-ce rău ar băntui pe satele noastre, și este de neîgăduit, că sub numirea de so-

cialism se petrec multe lucruri asupra căror nu-i îngăduit să închidem ochii.

Da, așa e, țeranii nostri zău au cumpenit pe unii domni notari să caute fuga pe fereastră. Dar cine zice că asta s'a întâmplat din cauza uneltirilor socialiste numai, acela nu știe ce se petrece. Pentru-că droaia de tărăfe-briu trimisă dela Budapesta asupra satelor noastre cel mult a grăbit izbucnirea, nemulțumirile sunt însă vechi între Români și dacă socialismul s'a întins așa de iute, este că trei rele mari îl băntue de mult. Acestea sunt: întâiu *mizeria economică*, sărăcia cumplită, a doua *uneltirile politice ale stăpânirii* și a treia *uneltirile păcătoase* ale acelor perde-vară de preținși socialiști, dar de fapt niște ovreiași speculanți.

Nu sunt adică legi cari să pârtimească pe sârac: munca bratelor lui ori rodul puținului pământ ce au Românii nostri, și întreaga populație dela sate este dată pradă domniilor și rofului de tot soiul de oameni fără suflet cari mistue tot ce pot agonisi harnicii nostri țeranii. Ori și dacă sunt legi bune, cine le mai cinstește când vorba-i de binele celui care n'are de cât sufletu! în oase ori cel mult o casă rece plină de copii flămânzi?

Da, așa e, cum spune dl vicișpan: țeranii nu mai ascultă de autoritățile administrative. Este însă oare aceasta un lucru de mirat? Dar oare căutat au cei din administrație — în locul întâiu notarul și fibireul — să fie ca niște buni părinți ai poporului? Înțeleg ei cel puțin limba poporului care-i hrănește? Și neînțelegând-o, cum să înțeleagă păsările și dorințele acestui popor? Ce înlesniri și ușurări economice are poporul pe urma slujbașilor lui? Dar poporul știe că acești slujbași cel mult string darea și-i silesc la îndeplinirea atâtor porunci grele... Și nu citim apoi cu toții în raportul anual al dlui vice-comite despre pedepsele nespuse de multe aruncate în spinarea poporului: pentru un vreas de lemne țeranul e pedepsit să plătească mai mult decât ar face două țere de lemne și chiar azi imi spuse un țeran, membru în congregație, despre nespuse întortochieri ale legii, anume a celei dela 1871 despre *pășunat*. În același sat, fiind neînțelegeri, un jude a judecat celor cu pământ, altul celor cu casă. Ei, ce să zică țeranii, când ved că se execută în atâtea chipuri aceeași lege? Și cine-i apără pe bieții sătenii de *usurari* și de atâtea exploatări neomenoase care-i duc la sapă de lemn?

Să trecem însă la cele *politice*. Oare cine nu știe, că întreaga ceată de slujbași își socotește cu întâia datorie *să facă politică, să slugească pînă de maghiarisare*; de înflorirea satului și de îmbunătățirea soartei țeranului, nu-le prea pasă. Doar chiar dl vice-comite ne spune în raportul său că și în Talpoș nemulțumirile sunt din pricina *școlii de stat*. Nu se mulțumesc d-nii notari cu aceea, că bieții Români își susțin, cu multă jertfă, școala lor *românească*, ci prin tot felul de apucături îi ademenesc să ceară școală de stat ori comitetul comunal să hotărască a zidi astfel de școală ungurească, mărind apoi și mai mult sărăcia. Eată, și la Talpoș, n'a fost destulă sărăcie, ci s'a mai aruncat pe sat încă 13.000 pentru școală ungurească, unii adică nu se mulțumesc cu legea care ne obligă să învățăm în școlile noastre și ungurește, ci ar voi desființarea cu desăvîrșire a tot ce nu este unguresc. Și ce nu prigonesc satrapii de pe sate, numai să se știe laudați că sunt „stâlpi ai țării“, apostoli ai maghiarisării? Și cât se poartă de prost cu poporul batjocorindu-l în toate ale

lui! Nu scapă însă un singur prilej să ia bani când țeranii îi cad în mână!... Sute de pilde s'ar putea aduce, mai ales în afaceri de tot felul de alegeri, când tari și mari sunt notarii și fibiraele.

Fără teamă d'a păcătui împotriva adevărului se poate susține deci, că și *slujbașii reii*, administrația, sunt pricina nemulțumirilor și fierberii dela sate. De altminteri chiar cele petrecute sunt dovezi ce nu se pot răsturna: pretutindeni poporul împotriva notariilor s'a resculat, căci mai ales aceștia îi amărăște viața. Și dacă răul nu se va lecu: înțeleg așa ca notarii să se schimbe în bine și fibiraele să asculte și ele plângerile date de popor împotriva notariilor, apoi nu e greu de prorocit că ce au pățit notarii, vor păți și fibiraele. Tull rile vor crește îndeosebi acum, după-ce va ceta starea înafară de lege adusă asupra satelor de kossuthiști obstrucționiști, și va ajunge t la *strângerea dărilor pe două ani* d'odată și va trebui să se facă și recrutare... Fugi-vor a executării luați la goană de poporul nostru de socialiști, căci tot D-Voastră, cei dela sate, nire, lasat-ați la sate nu numai pe socialiști de bună-credință, ci tot felul de păcătoși, cari au voia și ființa de față a fibiraelor ținut-au „predicație“ și spus-au poporului nu *advereri* răspândit-au tot felul de învățături primejd

Și asta e a treia mare pricină a întinării socialismului. Ați lasat adică să umble pe ovreiași dela Budapesta și să vorbească de *să batjocorească îndeosebi pe fruntașii fire satelor*, pe învățători și preoți, căci așa v-au ceai socoteală și așa scriau și foile ungurești în chipul acesta poporul român se desparte de fruntași și va fi mai ușor de dus ca oile. Vorba e însă că s'a adevărit aici un proverb unguresc: „Visszafelé sült el a puská“, lucrurile au ieșit pe dos. Poporul s'a întors adică împotriva stăpânirii, căci din partea acesteia îi vine ori-ce năpastă pe cap, și dacă v'a plăcut, d-lor fibirai și notari, să asculteți predicăția socialiștilor cari batjocoreau preot și învățător, și sfânta noastră biserică, placă-vă acum a purta și urmările, căci asta așa a fost de când lumea: poporul odată sedus, nu se știe unde se oprește. Și dacă pentru cele petrecute sunt vinovați socialiștii, cari neavând legătură în popor nici dragoste pentru el, i-au vorbit câte de toate și l-au ademenit, știind că întimplându-se vre-un năcaz, pe ei nimeni nu-i apucă, nu mai puțin sunt vinovați fibiraele. Ș'anume nu pentru-că au îngăduit adunări, *fiind aceasta un drept al cetățenilor*, ci pentru-că au răbdat ca la acele adunări să se vorbească câte minciuni toate și să se poată batjocori cele sfinte... Ori ce credeți D-Voastră: poporul pe care-l înstrăinați de biserică, în mijlocul căruia ați răbdad, ba prin purtarea D-Voastră chiar ați ajutat lățirea a tot felul de secte (pocăiți și fără lege), neascultând de preoți, o să asculte de notari, de fibirae ori vicișpani? Ear că ce se poate întempla când poporul nu mai ascultă de nimeni, eată, D-Voastră Vă plângeți.

Ați sămănat vînt, e firesc deci să culegeți furtună. Și dacă noi luăm cuvîntul, ne îndeamnă, nu jalea pentru D-Voastră, ci *grija pentru popor*, pe care am dori să-l ferim de necaz și sguduriri, dar mai ales de sărăcia ce va crește încă trimițendu-i pe cap geandarmii și oștire, a cărei *cheltulală tot din banii bieților săteni se va plăti*.

Mă opresc însă, și acum, după-ce v'am arătat cu inima deschisă *pricinele adevărate ale întinderii socialismului*, vă rog ca dacă în-

tr'adever voiti lecuirea relelor, sa primiti propunerea mea, care suna asa:

Sa se aleaga din sinul Congregatiei 10 membrii cari la fața locului, pe sate, sa caute a-și da seama de cele ce se petrec acolo și la viitoarea adunare a comitatului să vină cu propuneri, arătându-ne cum să se îndrepte lucrurile.

Căci cu geandarmii și ostași numai, nu se lecuiește un rău care a pătruns așa de adânc în pătura cea largă a poporului dela țeară.

Faceți să înceteze sărăcia, celor năpăstuiți întindeți ajutor, mai slăbiți cu dările, dați dreptate celor ce o au, și atunci tulburările vor înceta de sine. Că nu așa stă treaba cum o înfățișează un distins cugetător al D-Voastră, Jancsó Benedek (în „Budapesti Hirlap“) care zice că poporul român este întăritat ca pe vremea lui Horea și Cloșca, ci adevărul este că poporul nu mai poate răbda sarcinile puse de cei cari fericirea poporului ar trebui s-o caute.

După această cuvîntare, primită foarte bine de toți Români, avocatul Dr. Ioan Suciu (Arad) și învățătorul Iuliu Groșoreanu (Galșa) au vorbit și ei cu mare căldură pentru propunerea de mai sus. Spre mirarea multora, au venit chiar două Unguri cari au mărturisit că bine a vorbit Russu și că trebuie primită propunerea lui; acești Unguri au fost deputatul Hollaky (Baia de Criș) și avocatul Dr. Lázár Zoárd (Chișineu). Îndeosebi acesta din urmă a biciuit strașnic nedreptățile ce săvîrșesc atât notarii de pe sate, cât și marii slujbași ai comitatului. L'a încolțit rău îndeosebi pe vicișpan, arătând cum și-a bătut joc de șepreușeni, pe cari i-a laudat și despre care zice că n'ar fi fost mirare dacă s'ar fi răsculat, atîta ticăloșie s'a săvîrșit împotriva lor. Adevărul e însă că ei nu s'au răsculat, și sînge nevinovat s'a vîrsat acolo.

Oamenii vicișpanului (care presida în locul fișpanului bolnav) fiind mai mulți, n'au primit propunerea d-lui Russu Șirianu, căci atîta judecată au și ei să știe ce-i poate aștepta pe slujbași de tot soiul cînd s'ar face la sate o cercetare.

Așa știm însă, că redactorul nostru va veni cu propunerea sa și la viitoarea adunare și nu se va odihni pînă nu se va face deplină lumină și dreptate.

Japonia, Coreea și Rusia.

II.

Corea (Cio-sen, Cio-sien Senbi, Chirin, Sinra) este un stat în peninsula de același nume, situat în orientul Asiei. Pîn' acum 10 ani a fost un stat de tot închis de lume.

Corea la sud, unde-i aparține și insula Auelpart, la est și nord se mărginește cu marea galbină, japoneză și strămtoarea de Corea. În partea vestică riul Tuman o desparte de China și Siberia. Întreaga peninsula este acoperită de dealuri, cari însă avînd văi multe servesc destul de bine comunicațiunea. Piscuri (vîrfuri) mai înalte sunt Buat, Cozacov, și Klonar. Fiind țeara strîmtă, riuri mai mari nu se pot naște. Mai însemnat este riul Nactong, care cam în depărtare 920 chm. este navigabil.

Clima Coreei, este continentală. (Sub cuvîntul «continental» înțelegem, că clima este supusă tuturor variațiunilor, cari bunăoară le observăm și noi în Ungaria). Corea cade sub 40° latime nordică, într-o direcțiune cu partea sudică a Italiei, totuși iarna e mai rece cu mult ca în ținuturile Italiei.

Conform climei și pămîntului, care este destul de productiv, locuitorii se ocupă mai mult cu agricultura (economia).

Planta principală de nutreiment în Corea este orezul, ce-l cultivă în cantitate mare. Se cultivă apoi tutun, cânepă, in, grâu și altele.

În munți găsim aur, argint, aramă, plumb ș. a. ce dau câștig frumos populațiunii de aici. Animalele sunt tot acelea ca prin Japonia.

Coreanii sunt un popor aparținător rasei mongolice. Ei formează dimpreună cu Japonezii grupa cultă a popoarelor asiatice. Pentru caracterizarea lor las să urmeze vorbele călătorului german Richthofen, care zice: »Coreanii se deosebesc foarte de Chinezii, numai în trăsăturile caracteristice a rasei mongolice sunt una. Ei sunt mai frumoși și mai bine făcuți de cît Chinezii nordici, și în privința aceasta stau pe o treaptă cu cei din Canton. Cu mult mai tare seamănă cu Japonezii, de cît cu vecinii Chinezii, se deo-

sebesc însă de aceia. Nasul le este puțin turtit. Barba le stă nainte, dar ochii au o direcțiune orizontală. Ei poartă barba. Părul lor este negru și lung. Cei necăsătoriți despart părul în două și împletindu-l îl string într'un moț (conci) pe creștetul capului.

Coreanii iubesc vesmintele albe, curate. Ei sunt oameni pacnici, însă în mînie fără cumpăt. Sunt curagioși, dovadă că invasiunile Chinezilor și a Japonezilor de multe ori ei singuri le-au respins. La număr sunt cam 10 milioane, dintre cari cei mai mulți sunt budhiști (religiune asiatică) apoi catolici și protestanți.

În fruntea statului stă regele Li-Hung. Țeara e regat absolutistic. În privința politică Corea e împărțită în opt provincii (Do) în fruntea cărora stă câte un guvernator, care stăpînește în numele regelui. Regele cărmuește dimpreună cu mai mulți miniștri și cu senatul de stat, azi în frunte cu un american. În toate afacerile interne ale țării, regele se ia după pilda Chinezilor.

Capitala țării este orașul Söul, cu 300.000 locuitori, așezat lângă riulețul Hancang. Söul se deosebește de celelalte orașe coreane, prin curățenia și frumusețea străzilor, mai apoi prin palatele sale strălucite. Portul orașului Söul este Ciemulpo. Alte orașe mai însemnate sunt Uiju, Antsju, Congtsju, toate în partea apuseană, la mează-zii sunt Söngtsju și Tsintsju ș. a.

Asupra siguranței și ordinii în Corea veghează miliția la număr 5000. Miliția așadar e foarte slabă. Altcum în Corea în timp de război tot bărbatul e ostaș.

Istoria Coreei se întinde pînă înainte de Christos, însă năntea Europei este cunoscută numai de la anul 1688. Holandezul Henric Hamub suferind la anul 1654 naufragi pe insula Quelpart, unde fu prins și dus în Corea. Aici a stat el 13 ani ca prizonier, cînd apoi fu scăpat de cătră francezii. De aci să începe ura Coreei față de albi, care ură și-a arătat-o prin anii 1837—1838, cînd au omorît 10 misionari francezi, ca răzbunare pentru omorul acestora au cerut deschiderea mai multor porturi și pentru Europa, ce apoi s'a și întîmplat. Istoria

PUIUL*).

Într-o primăvară, o prepeliță, aproape moartă de oboseală, — că venea de departe, tocmai din Africa, — s'a lăsat din zbor, într'un lan verde de grâu, la marginea unui lăstar. După ce s'a odihnit vre-o câte-va zile, a început să adune bețișoare, foi uscate, pae și fire de fân, și și-a făcut un cuib pe un moșoroiu de pămînt, mai sus, ca să nu i-l înecă ploile; pe urmă șapte zile de-a rîndul a ouat câte un ou, în tot șapte oue mici ca niște cofeturi, și-a început să le clocească. Ai văzut cum stă găina pe oue? Așa sta și ea, doar că ea în loc să stea în coteț, sta afară în grâu: și ploua, ploua de vărsa și ea nu se mișca, ca nu cumva să pătrună o picătură de ploaie la oue. După trei săptămîni, i-au eșit niște pui drăguți, nu gol ca puii de vrăbie, imbrăcați cu puf galben ca puii de găină, dar mici par'că erau șapte gogoși de mătase, și au început să umble prin grâu după demîncare. Prepelita prindea câte o furnică, ori câte o lăcustă, le-o firea în bucățele mici și ei pic! pic! pic, cu cioculețele lor mînceau numai de cît. Și erau frumoși, cuminiți și ascultători; se plimbau prin prejurul mamei lor și cînd îi striga pitpalac! repede veneau lângă ea. O dată, prin lunie, cînd au venit țărani să secere grăul, al mai mare dintre pui n'a alergat repede la chemarea mămii

și cum nu știa încă să zboare, haț! l'a prins un flăcău sub căciulă. Ce frică a pățit, cînd s'a văzut strîns în mîna flăcăului, numai el știa; îi bătea inima ca ciasornicul meu din buzunar; dar a avut noroc cu un țeran bătrîn, care s'a rugat pentru el:

— Lasă-l jos, mă Marine, că e păcat de el, moare. Nu-l vezi că de abia e cît luleaua.

Cînd s'a văzut scăpat, fuga la prepeliță să-i spue ce-a pățit. Ea l'a luat, l'a mîngăiat și i-as pus:

— Vezi ce va să zică să nu mă ascuți? Cînd te-î face mare o să faci cum îi vrea tu, dar acum că ești mic să nu ești nici o dată din vorba mea, că poți să pățești și mai rău.

Și așa trăiau acolo liniștiți și fericiți. Din seceratul grăului și din ridicarea snopilor se scuturaseră pe miriște o groază de boabe cu eare se hrăneau și măcar că nu era vre-o apă prin apropiere, nu sufereau de sete, că beau dimineata picături de rouă după firele de iarba. Ziua, cînd era căldură mare, stau la umbră în lăstar; după amiază, cînd se potolea căldură eșeau cu toții pe miriște; iar în nopțile recoroase se adunau grămadă, ca sub un cort, sub aripele ocrotitoare ale prepeliței. Încet-încet puful de pe ei s'a schimbat în fulgi și în pene și cu ajutorul mamei lor au început să zboare. Lecțiile de zbor se făceau dimineata spre răsăritul soarelui, cînd se îngână ziua cu noaptea și seara în amurg cîci ziua era primejdios din pricina hereților, cari dădeau târcoale pe de asupra miriștei.

Mama lor îi așeza la rînd și îi întreba: „Gata?“ Da, răspundea ei. „Una, două, trei!“ Și cînd zicea „trei“, frrrrr! zburau cu toții dela marginea lăstarului tocmai colo lângă cantonul de pe șosea și tot așa îndărăt. Și mama lor le

spunea că-i învață să zboare pentru o călătorie lungă, pe care trebuia s'o facă în curînd, cînd o trece vara. „Și o să sburăm pe sus de tot, zile și nopți, și o să vedem dedesubtul nostru orașe mari și riuri și marea.“

Într-o după amiază, pe la sfîrșitul lui August, pe cînd puii se jucau frumos în miriște împrejurul prepeliței, aud o căruță venind și o prindu-se în drumeagul de pe marginea lăstarului. Au ridicat cu toți în sus capetele cu ochisorii ca niște mărgele negre și ascultau.

— Nero! înapoi, s'a auzit un glas strigînd.

Puii n'au priceput, dar mama lor, care înțelese că e un vîntător a rămas încrîmîntă. Scăparea lor era lăstarul, dar tocmai dintr'acolo venia vîntătorul. După o clipă de socoteală le-a poruncit să se pitulească jos, lipiți cu pămîntul, și cu nici un preț să nu se miște.

— Eu o să zbor, voi să rămâneți nemișcați; care zboară e pierdut. Ați înțeles?

Puii au clipit din ochi c'au înțeles și au rămas așteptînd în tăcere.

Se auzea fîșitul unui căine, care alerga prin miriște și, din cînd în cînd, glasul omului: „Unde fugi? înapoi, Nero!“

Fîșitul se apropie, — uitete căinele; a rămas impietrit, cu o labă în sus, cu ochii țintă în spre ei.

„Nu vă mișcați, le șoptește prepelița și se strecoară binișor mai departe. Cănele pășeste încet după ea. Se apropie grăbit și vîntătorul. Uit'el: piciorul lui e acum așa de aproape de ei, încît ved cum i-se urcă o furnică pe carămbul cisme. Vă! cum le bate inima. De câte-va clipe, prepelița zboară ras cu pămîntul, la doi pași dela botul cănelui, care o urmărește; vîntătorul se de-

*) Credem că autorul, cît și „Voința Națională“, nu vor găsi c'au făcut rău, reproducînd în coloanele noastre admirabila năvelă „Puiul“. Pe lângă valoarea ei artistică netăgăduit, năvela e foarte potrivită pentru a fi citită copii or acasă și în școli. Pe lângă educarea sentimentelor, ar contribui la înfrînarea sîlbăticiilor cu care se face nimicirea păsărilor spre dauna cea mai mare a agriculturii. Nota red.

Coreei de aci încolo se restrânge la lupta dintre partida chineză și japoneză. Ambele partide voiau a subjuga statul, însă o partidă ținea cu Japonezii alta cu Chinezii. În lupta dintre China și Japonia, Coreea s'a ales cu oare-care neatârtnare ajungând la cârmă partida japoneză.

Azi când în Coreea tunurile bubue, când Söul e în mâna japoneză, Coreea saltă de bucurie.
N. Mihulin.

Dela frații din America.

Pittsburgh Pa, in 29 Ian. st. n. 1904.

Vă rog a publica în mult prețuita „Tribună” următoarele: despre o catastrofă îngrozitoare ce s'a întâmplat aici.

În apropierea orașului Allegheny de lângă Pittsburgh. în 26 Ianuarie st. n. 1904 s'a întâmplat o groaznică explozie, în mina de cărbuni: s'au aprins gazurile din mină care s'a cutrupit total, nici un singur om n'a scăpat cu viață.

Foile englezești spun că în mină ar fi fost 175 oameni; de trei zile tot sapă după oameni ca să-i scoată; până acuma au scos vr'o 100 oameni morți, mulți dintră ei așasunt de zdrobiți, încât nu se mai pot cunoaște că cine sunt.

Aicea vă trimit fașea tăeată din foaia engleză, care publică numele celor morți, (aflători în mină) numele nu sunt ecsacte fiind-că englezii când îți spu numele nu ți-l scriu bine, dacă ți-l scrii tu bine, ei nu-l citesc bine, dintre toate numele, am putut alege 6 cari sunt nume românești, și anume: G. Orban, George Ambrosie, George Gregor, Ioan Gregor, V. Fleșer, L. Mateiu. Eată groaza și primejdiile ce ne amenință și întimpină pe aici.

Dumitru Iridon, din Apoldul-mare.

Războiul ruso-japonez.

Stirile sosite în aceste din urmă zile sunt următoarele:

Flota rusească din Port-Arthur a eșit la 13 c. noaptea din port, dar abia a ajuns în largul

partează strigând: „înapoi! înapoi!” Nu poate trage de frica să nu-și ucidă cănele; dar prepelița se prefăce așa de bine că e rănită, încât cănele vrea cu ori-ce preț s'o prindă; iar când socotește ea că e în afară de bătaia puștei, zboară repede, scăpată, spre lăstar.

În vremea asta puiul al mai mare în loc să stea nemișcat ca frații lui, după-cum le poruncise mă-sa, zboară; vînătorul îi aude părăitul zborului, se întoarce și trage. Era cam departe. O singură alică l'a ajuns la aripă. N'a picat, a putut zbura până 'n lăstar; dar acolo, de mișcarea aripei, osul, la început numai plesnit, s'a crăpat de tot și puiul a căzut cu o aripă moartă. Vînătorul, cunoscând desimea lăstarului și văzând că trăsese într'un pui, nu s'a luat după dînsul, socotind că nu face truda de a-l căuta prin lăstar.

Ceialalți pui nu s'au mișcat din locul, de unde îi lăsase prepelița.

Ascultau în tăcere. Din când în când se auzeau pocnete de pușcă și glasul vînătorului strigând: „aport!” Mal târziu căruța s'a depărtat în spre vînător pe drumeagul lăstarului; încet încet pocnetele și strigătele s'au pierdut, s'au stins și în tăcerea serei, care se lăsa, nu se mai auzea decât cântecul greerilor; iar când s'a înnoptat, răsarea luna din spre Cornățel, au auzit deslușit glasul mamei lor chemându-l din capul miriștei: „Pitpalac! Pitpalac!” Repede au zburat în spre ea și au găsit-o. Ea i-a numărat; lipsea unul.

— Unde e nenea?

— Nu știm, — a zburat.

Atunci, prepelița desperată, a început să-i strige tare, ascultând din toate părțile. Din lăstar i-a răspuns un glas stins: „piu! piu!...”

mării, cea japoneză a năvălit asupra ei și după o luptă până spre dimineață, Rușii au fost siliți să se întoarcă, cu pierderi însemnate. Un vapor mare rusec a suferit stricăciune.

Din Port-Arthur se telegrafează d'asemeni că guvernatorul Alexe își va muta d'acolo cartierul general la Mukden. Sunt adică temeri că Japonezii vor năvăli asupra orașului dinspre uscat și atunci Rușii din oraș vor fi ca în prinsoare.

Despre cele 4 vapoare de război plecate din Vladivostok nu se știe nimic sigur. Se desminte însă știrea că ele ar fi bombardat orașul Hakodate. Dar nu se întărește nici știrea că 3 din ele ar fi fost nimicite de Japonezi. Se crede că ele s'au întors ear în Vladivostok, să scape astfel de nimicire sigură.

Privitor la scufundarea corăbiei de război „Jenisei” se scrie că torpilorul japonez a spart-o în partea dinainte. Căpitanul văzând că se vor scufunda, a dat poruncă feciorilor să sară în luntre și să caute să scape care cum va putea. Cel din urmă a sărit în luntre casierul. Căpitanul a stat pe vapor și s'au scufundat împreună.

Berlin, 18 Febr. „Berliner Tageblatt” primește din Petersburg știrea că acolo e mare mâhnire din cauză că Rușii pe mare sufer înfrângeri. Țarul a ținut să vadă azi un regiment care pleca în Asia. Vorbind ostașilor, le-a spus să fie gata a se bate cu dușmanii primejdioși, dar în cele din urmă nădăjduiește că dragostea de țară va ținea treaz într'înșii curagiul.

Paris, 18 Februarie. Mai multe sute de soldați ruși trimiși să așeze pe ghiata lacului Baical șine pentru trecerea trenului, au fost surprinși de o furtună grozavă. S'a spart și ghiata și astfel toți Rușii s'au înecat în lac.

— Tokio, 19 Februarie. După știrile iscoadelor japoneze, Rușii au mari greutăți până să câștige hrană și adăpost. Iarna e încă grea în Mandșuria ear trupele sosite acolo trebuie să stea prin câmp și deal.

Când l'a găsit, când i-a văzut aripa ruptă, a înțeles că era pierdut; dar și-a ascuns durerea ca să nu-l desnădejduiască...

D'atunci au început zile triste pentru bietul pui. Abea se mișca cu aripa târș după dînsul; — se uita cu ochii plânși cum frații lui se învâtau la zbor dimineața și seara; iar noaptea când aliații dormeau sub aripa mamei, el o întreba cu spaimă:

— Mamă, nu e așa c'o să mă fac bine? Nu e așa c'o să merg și eu să-mi areți cetății mari și riuri și marea? — Da, mamă, răspundea prepelița, silindu-se să nu plângă.

Și a trecut vara. Au venit țărani cu plugurile de au arat miriștea; prepelița s'a mutat cu puii într'un lan de porumb de alaltăeri; dar peste câte-va vreme au venit oamenii d'au cules porumbul, au tăiat coceni și au întors locul; atunci s'au mutat în niște părloage din marginea lăstarului.

În locul zilelor mari și frumoase, au venit zilele mici și posomorite, a început să cază brumă și să rarească frunza lăstarului. Pe inserate se vedeau rândunici întărziate zburând în rasul pământului, ori păcuri de alte păseri călătoare, iar în tăcerea nopților friguroase auzeau strigătele cocorilor, mergând toate în aceeași parte, către miază-zi.

În inima bieteii prepelițe era o luptă sfâșietoare. Ar fi vrut să se rupă în două, jumătate să plece cu copiii sănătoși, cari sufereau de frigul toamnei înaintate, iar jumătate să rămăie cu puiul schilod, care se agăța de ea cu desperare. Suflarea dușmănoasă a Crivățului, pornită fără veste într'o zi a hotărât-o. De cât să-i moară toți puii, mai bine numai unul, — și fără să se uite înapoi, ca să-i slăbească hotărârea, a zburat cu puii zdraveni, pe când al rănit striga cu desnădejde:

Se crede că întâia luptă serioasă pe uscat se va da între 22—25 Februarie unde-va pe vale Jalului.

Amialul Togo raportează despre lupta pe mare dela 14 c. următoarele: Fiind vifor grozav, numai două vapoare panterate au putut să se apropie de Port-Arthur. Rușii când au văzut corăbiile, au început să tragă cu tunurile dar Japonezii tot n'au dat îndărăt ci au continuat lupta, pricinuind pagube mari Rușilor. Vapoarele de război din port nu puteau trage ear dintre cele eșite să întâmpine pe Japonezi, unul a fost aruncat în aer.

Intreaga oștire japoneză este veselă de izbânda de până-acum ear poporul are încredere în armată. Starea trupelor este cu atât mai mulțămitoare, cu cât cea mai mare parte din ele este adăpostită în orașele și satele Coreei, unde poporul le-a primit cu bucurie. Din Japonia trupele trec în Coreea fără nici o supărare din partea cuiva, corăbiile rusești nu îndrăsnesc să iasă din Port Arthur și chiar dacă ar ieși, n'ar mai putea să se măsore cu cele japoneze. Nici însăși Rușii nu mai au nădejde ca pe mare să mai țină piept cu Japonezii. Pe uscat lupta poate să dureze însă și până la toamnă.

Petersburg, 18 Febr. În lupta (pe mare) dela Cemulpo au căzut 456 soldați și 17 ofițeri de pe vapoarele nimicite Variak și Koreietz. Ear numărul celor înecați în lacul Baical este 800 soldați Ruși.

Din răsbunare.

Budapesta, 19 Febr. Din Nagy-Bajom vine știrea că dându-se acolo Marți o petrecere, lucrătorul Rösler Jakab a vrut să între fără a plăti. L'au scos însă afară cu rusine. Din răsbunare, s'a dus apoi acasă, și fiind lucrător la cariera de peatră, a luat din praful de pușcă ce avea, s'a întors la locul de petrecere și a pus praf de pușcă sub un părete. A aprins fitilul ce întocmise acolo. În explozia ce a urmat, zidul s'a dărâmat și a omorât două fete și doi tineri cari jucau ear alții au fost greu răniți. Criminalul a fost arestat.

„Nu mă lăsați! Nu mă lăsați!”

A încercat să se târască după ei, dar n'a putut și a rămas în loc, urmându-l cu ochii până au pierit în zarea despre miază-zi.

Peste trei zile toată preajma era îmbrăcată în haina albă și rece a ernei. După o ninsoare cu viscol, urmă un senin ca sticla, aducând cu dînsul un ger aprig.

La marginea lăstarului un pui de prepeliță cu aripa ruptă stă sgârșit de frig. După durerile grozave de până adineaori urmează acum o piroteală plăcută. Prin mintea lui fulgeră crâmpee de vedenii... miriște... un carâmb de cismă, pe care se urcă o furnică... aripa caldă a mamei. Se cleatină într'o parte și într'alta și pică mort, cu degetele ghiarei împreunate ca pentru închinăciune.

Ioan Al. Brătescu-Voinești.

Poesii populare.

Culese de Mihail Eminescu.

Frunză verde frunzuliță,
O tinăra copiliță
Mândră ca o garofiță
Cu ochii la cer cătînd
Din gură șoptea, grăind:
Jură lună, jură soare,
Jurați stele lucitoare
Că-s copilă nepătată,
Cu nimica vinovată.
Jură lună pentru mine.
Că n'am dragoste cu mine.
— Ba, noi dragă, n'om jura
Las' să jure maică-ta.
C'ai petrecut cu dînsa

DIN BUCOVINA.

Jubileul Junimii.

Sub acest titlu „Deșteptarea“ scrie:

Sosirea oaspeților. Succesul frumos al serbărilor „Junimii“ se prevestia deja de Lună prin sosirea neîncetată la Cernăuț de oaspeți distinși. Din regatul României sosiră principe Moruzzi, Leon Ghyka (Dumbrăveni), Al. Florescu, Alexandru Ghyka, Căpățînă, reprezentanții „Uniunii stud. români“ din București domnii Petre Doria, Nicu Fortunesco, Titu Axenti și Radu Panu, din partea studenților în drdpt din București dl Căpățînă, din partea stud. macedo-români din București, domnii Covată și Cica, din partea studenților transilvăneni din București dl Vasile Moldovan, apoi delegații „României June“ din Viena, d-nii Novacovici și Cercavski, și „Petru Maior“ din Budapesta, domnii Seb. Stanca și Horia Petrescu. Din toate părțile Bucovinei sosiră fruntași și reprezentanți nobilimii, clerului, funcționarilor, învătătorimii și țăranilor români.

Serviciul divin. Seria serbărilor s'a inaugurat Marți dimineață prin serviciul divin în biserica catedrală, celebrat de dl protopresbiter Ioan cav. de Bejan cu asistența d-lor profesori în sf. teologie Dr. Teodor Tarnavski și Dr. Vasile Gaiu. Publicul român s'a prezentat foarte numeros. Un cor mixt improvisat de „Junimea“ a executat cântările liturgice — liturgia în B-dur de C. Șandru. Compozitorul este un tânăr student român, membru al „Junimii“. Compoziția se distinge prin bogata melodie și este pătunsă de pietate. Executarea a fost admirabilă.

Academia. Marți după amiază a urmat Academia în sala teatrului orașenesc. Sala s'a arătat prea mică pentru marea distincție publică ce grăbise să existe. În loja guvernatorului s'a observat președintele țării principele Hohenlohe cu familia, în loja primarului I. P. S. Sa mitropolitul Dr. V. de Repta.

Academia s'a inaugurat printr'un discurs rostit de președintele „Junimii“, C. Lucaci. Vorbirea asta entusiasmă a fost aplaudată mult.

Apoi dl profesor dela gimnaziul din Suceava, Eusebie Popovici, membru emeritat al „Junimii“, ținu o conferință „Dorul și Românul“. Conferința a fost foarte atrăgătoare, aprofundată fiind în psihologia poporului român și relevând eu deosebire partea sentimentală. Pe baza versurilor din doinele și cântece populare conferențiarul a caracterizat dorul Românului în erotică, în raportul cu natura, în dragostea de moșie și de dătină ș. a. Conferința a fost primită cu călduroase aprobări.

După terminarea conferinței urmă actul predării solemne a înșulețitorului cadou făcut „Junimii“ de doamnele și domnișoarele române: dra-

pelul tricolor — un minunat drapel de mătăasă, de 2 metri lungime și 1 $\frac{1}{2}$ metru lățime, pe care se află de o parte cercul „Junimii“ compus din inițialele „Vivat, crescat, floreat Junimea“ încunjurat de o cunună de frunze de lauri, de-asupra cu divisa „Junimii“ „Uniți să fim în cugete, uniți în Dumnezeu“, iar pe altă parte anii 1878—1903, încunjurați de o cunună de frunze de stejar — toate cusute bogat cu fir de aur. Acest drapel este fixat pe un mâner, în virful cărui se află vulturul roman de bronz spoit cu aur. De drapel sunt legate trei bandușiere în colorile tricolorului, pe cari se află cusute cu aur următoarele inscripții: Damele și domnișoarele române — Societății academice Junimea. — La jubileul de 25 ani.

Drapelul minunat a fost adus pe scenă de doi tineri în costum național, însoțit fiind de șase domnișoare române în costum național: d-soarele Catinca de Grigorcea, Tatiana de Volcinski, Pulcheria de Calmuțchi, Aristița Petrescu, Finuța Seleschi și Constanța Popescu. În fruntea acestor domnișoare pași domnișoara Minodora Stefanelli (în costum național seliștean) și cu o voce cuprinsă de emoțiune cetă la adresă Junimilor, adunați pe cealaltă parte a scenei, actul de donațiune tipărit pe pergament, de următorul cuprins:

„Onorată societate academică „Junimea!“

Doamnele și domnișoarele române din Bucovina oferă astăzi acest drapel tricolor Societății academice „Junimea“, cu ocaziunea jubileului de 25 ani al existenței sale.

Cu dragă inimă și viu interes pentru cauză a contribuit fiecare Româncă obolul său la acest scop, voind a da dovadă de marea simpatie ce o are pentru acea societate, în sinul căreia au petrecut prin acest șir de ani membri iubii aproape fiecare casă românească din Bucovina.

Cu mândrie privește Românul bucovinean la soc. acad. „Junimea“, căci munca serioasă este scopul ei. Tesaur scumpe ca limba, literatură și istoria noastră națională se cultivează cu sfinte în ea. În firma credință că și de azi înainte Societatea academică „Junimea“ va lucra pentru înălțarea neamului nostru cu acelaș zel și aceeași perseverență ca și în acei 25 ani trecuți, oferim acest simbol al dragostei nemărginite pentru națiune, al speranței în viitorul ei auriu și al credinței neștrămutate în idealurile ei, și dorim ca Societatea academică „Junimea“, care este viitorul și mângăierea Românilor de bine din această țară, Să trăiască, Să trăiască și Să înflorească!

Acest drapel odor neprețuit să Vă fie! El pururea să Vă aducă aminte de zilele grele și de timpurile de mărire, prin cari au trecut Virtutea și Voinicia Românilor, și sprijinindu-se de Stânca

Credinței către Dumnezeu, către Patrie și către Împărat.

Luând în primire drapelul, președintele „Junimii“ răspunde prin cuvinte pline de căldură.

Mulți ochi lacrimară de înșulețire și dăruie, căci în toate inimile bătea puternic simțirea românească.

Urmare apoi tablourile vivante, la cari a cooperat aproape 150 persoane, atât Junimeni ca și persoane din societatea românească din Cernăuț. Ele au fost fermecătoare, grație artei compoziției și aranjare, documentată de dl D. Grigore de Pantasi. Tablourile au fost: I. „Omgiu adus Majestății Sale împăratului Francisc Ios I.“ reprezentat prin grupuri alegorice: Bucovina pacea, munca, sărăcia, secerișul, apoi genii și alți figuri alegorice, toate aranjate scărișat în jur bustului împăratului. Tabloul a fost de o splendoare feerică. Musica militară execută imnul popular, ascultat de public în picioare și urmat de nesfârșite strigări de „Să trăiască“ ce resunau de pe scenă și din auditor. II. „Ginta latină și poezia românească“. Jos la stânga șede lângă masă bătrânul Vasile Alexandri (dl Dr. Gr. de Pantasi) în timp de seară, la flacăra de luminare, inspirat de mușă (d-soara Mica de Bejan). Fantasia poetului visează gloria gîntel latine — grup mare al popoarelor latine însoțit de genii — și recitează în liniștea sării versurile cântecului, care serie și îl recitează. Acest tablou original în interpretare idilică, a fost atât de viu aplaudat încât cortina a trebuit să se ridice de mai multe ori. III. Ștefan cel mare și arcașii. Tabloul prezintă scena din legenda fondării mănăstirii Putna Ștefan Vodă însoțit de alaiul său curtean și de popor este reprezentat în puterea tinereții, fărba. IV. „Testamentul lui Ștefan cel mare“. Tabloul reprezintă scena când Ștefan Vodă, ajut la bătrânețe, numește pe fiul său Bogdan de un mas în fața unei mari adunări de curteni, boi ostași și țăranii. Ștefan Vodă șede pe tron, ea fiul său jos, în genunchi, ascultând poveștele, testamentul politic al părintelui său. V. „Mihail Viteazul și călăul“. Tabloul reprezintă scenă, că Mihail Viteazul — prins și condamnat la moarte de Alexandru III. cel Rău — este dus la locul execuțiune, unde călăul, un fost rob al lui Mihail rămâne atât de îngrozit de privirea acestuia, că scapă secura și nu mai are puterea a da lovitură de moarte. De față e și voevodul Alexandru cu curteni, ostași, popor, cari toți rămân uimiți la vederea acestui fapt. VI. „Fata de la Cozia“. Tabloul reprezintă legenda istorică, în care povestește că o fată, travestită ca oficer, a făcut minuni de vitejie într-o luptă a lui Vlad-Țep cu Turcii. Fiul domnitorului o cere în căsătorie jupăneșele de la curte îi închină daruri de nunta însă refuză și privește zimbînd la tinărul de

— Jură, mamă, pentru mine
C'am fost pururea cu tine.
— Draga mamă n'oi jura,
Sufletul n'oi lăpăda
Că ș'asară te-am văzut,
Te-am văzut, te-am cunoscut
Cum ședeai în piepteraș
Sub umbră de mărăraș
In brațe la Dumitraș,
Sub un corciu de rosmarin
In brațe la Constantin.
Și ei te stringeau în brațe,
Te sărutau cu dulceață,
Se țineau pe ghenunchele,
Te hrăneau cu alunele.
— Jură mamă pentru mine
Să nu rămîn de rușine.
Măsa n'ncepe a jura,
Soarele-a se 'ntuneca,
Luna n' sînge-a se schimba
Și pămîntu-a tremura.
— Vezi, copilă fapta ta
Prăpădi pe maică-ta!

Frunză verde baraboî,
La moară la Dorohoi
Merge-un car cu patru boi
Încărcat cu păpușoi,
Dinapoia carului
E ciocoiul satului
— Bun ajunsul, măi țărane!
— Nu-ți mulțămesc, măi cucoane!
— Măi țărane, tu ești beat!
— Latri, ciocoi gulerat,
Eu de-aseară n'am mîncat

Și tu zici că eu ts beat!
Și ciocoiul satului
Cu năravul dracului
Pune mîna pe oblănc,
Alt' o bagă 'n sin, adînc,
Și scoate-un bici plumbuit,
Plumbuit, răsplumbuit.
Ș'avîntîndu-l într'o parte
Trage la țeran pe spate
Trage una, trage două,
Trage mereu pîn' la nouă.
Dar țeranul satului,
Cu năravul dracului,
Bagă mîna pe sub scoarță
Și scoate-o măciucă groasă,
Groasă, groasă, ciotoroasă
Și'avîntîndu-o în late
Trage la ciocoi pe spate,
Trage patruzece și nouă.
— Măi Ioane Bălăbane,
Rău mă dor cele ciolane,
Dă-mi rachiul de trei parale
Să mă ung eu la spinare
Că-un țeran m'a bătut tare.
— Așa-ți trebul, măi cucoane
Nu te ncepe cu'n țeran
Că ș'asa el ți'l dușman;
Căci țeranul când te bate,
Zaci un an și jumătate.

Pe culmița dealului,
Dealului Ardealului,
Primblă-mi-să mări primblă,
D'ali cine mi se primblă?
D'ali Viță cătănuță

Cu a lui dalbă de mîndruță
Cu doi bani în buzunariu
Cu doi-spre-ce lăutari
Și cu patru călușei
Încărcați de gălbineu,
Cu mîndra pe lângă ei.
Vița din graiu că-mi grăia:
— De când, mîndro te-am luat,
Nici un cântec n'ai cântat,
Și-acuma anu n'cheiat.
Ia să-mi cânti un cânticel,
Măcar cît de mițitel,
Să-mi ascult un ceas la el.
Frunză verde șoralea,
Mîndra din graiu-mi grăia:
Bucuroasă că ți-ăș cânta,
Dar mi-l portul femeiesc.
Când oi u portul de a cânta
Munții s'or cutremura,
Fagi mari s'or despica
Apele s'or turbura
Fîntîna din Peșterea...
Potera ne-a auzi,
Înainte ne-a eși,
Că-i o matcă de voinici
Peste patru zeci și cincî,
Și o matcă haiducească
Peste patru-zece și șase,
Și pe mine m'or lua
Și pe tine te-or tăia,
Ce hază, Viță-i avea?
Nu te teme mîndra mea,
Până-i fi pe mîna mea,
C'oiu fi eu de te-oi ținea.

cer care îi este logodnic. VII. „Tricolorul“ un cielu de trei tablouri simbolizând versurile din cântecul tricolorului de Ciprian Porumbescu, reprezentând credința, viitorul și iubirea de neam. VIII. „Deșteaptă-te Române“, tablou ce simbolizează renașterea poporului Român.

Tablourile istorice au fost frapante prin gruparea frumoasă și costumele bogate împrumutate „Junimii“ cu deosebită amabilitate de către societatea Teatrului Național din București. Uimit privea publicul la grupuri, fermecat de ele și cerând în furtunoase aplauze repetiția lor. Măstru au fost compuse și ultimele două tablouri alegorice. În decursul lor s'a executat de pe scenă și din toată sala „Cântecul tricolorului“ și „Deșteaptă-te Române“, ultimul însoțit de orchestra militară.

Tablourile vivante însuflețiră atât de mult societatea adunată, încât după fie-care tablou resunau din toate unghiurile sălii strigăte de „trăiască Junimea“, însoțite de aplauze viroase, la care participa cu multă căldură și presidentul țării principele Hohenzollern. Adese compozitorul și aranșatorul lor dl. Dr. Gr. de Pantasi a trebuit să apară înaintea publicului spre a mulțumi.

Comersul festiv. La 9 ore seara societatea românească, adunată cu prilejul jubileului, se întruni în sala filarmonică, spre a asista la comersul festiv. Lojele erau îndesuite de un public farmecător de dame. Dar aceste locuri nu erau de ajuns. Jur împrejurul salei s'a format o a doua cunună de doamne și domnișoare. Sus pe podiu era înălțat drapelul „Junimii“ de-asupra bustului împăratului încununat de un boschet de verdeturi ear mai în față se afla masa prezidențială. Jos în sală se afla o masă de-a curmezisul salei la care se așezară rectorul universității, Dr. Hörmann, cu decanii facultăților și un număr foarte mare de profesori universitari, apoi persoanele de distincție, între cari am observat pe principele Moruzzi, marii proprietari Leon Ghyka, Alexandru Florescu (București), Căpățînă, A. Ghyka, bar. Eud. Hormuzachi, Dr. Iancu cav. de Flondor, presidentul societății pentru cultura și literatură română dl. cons. D. cav. de Rejan, presidentul „Armoniei“ dl. T. cav. de Flondor.

Patru șiruri de mese erau puse de-alungul salei, la care se așezau membrii „Junimii“ delegațiunile studențești și oaspeții mulți sosiți. Loc era atât de puțin încât multe persoane trebuiau să stea în picioare. Soată societatea s'a prezentat în haine festive, o strălucită adunare.

Comersul s'a inaugurat de membrul emeritat al „Junimii“ dl. Dorimedont Popovici cu un discurs, rostit cu fermecătoare eloquență.

Vorbe înțelepte.

Ni-se scrie:

Din ocasiunea praznicului sfinților trei Archiereii, despre cari se citește în cazania, că după moartea lor creștinii se împărțiră în trei secte, după numele sfinților, și era mare împărțirea între dinșii, până când un alt sf. arhieriu i-au convins, că toți trei arhierii au aceeași vrednicie înaintea lui Dumnezeu, — ni-am adus aminte, că și corpul nații noastre pătimește de-o rană deschisă, care-l împedecă în dezvoltarea facultăților sale, și care de sine ar înceta a fi păgubitoare organismului întreg, dacă doctorii cari sunt chemați ar lecu, nu ar sgădări neîncetat, — înțeleg despărțirea neamului în două confesiuni, care deosebire mai mult e închipuită, decât reală, pentru-că una ne este credința, aceea de pe vremea apostolilor și a veacurilor următoare, o credință avem, un botez, un Dumnezeu, și Tatăl tuturor cum zice marele apostol Pavel către Efeseni, aceleași ni-s sărbătorile, aceleași cărțile rituale, aceași învățătură religioasă morală, a cărei manuale se folosesc împrumutat, — și pentru mai mare evidenție voiu să aduc exemple din praxa ambelor biserici: dacă trece un preot dela o confesiune la cealaltă, se primește cu bucurie fără atestat de moralitate, hirotonirea lui se recunoaște de validă și puterea, sau darul lui de-a lega, și deslega și a servi sf. Taine va să zică, se recunoaște legalitatea apostolică a ceilalte confesiuni, — dacă se cunună la oaltă două persoane de două confesiuni, ambele se țin de confesiunea locului unde locuiesc, — creștinii unei confesiuni dau slujbe la preoți de cealaltă confesiune, punând mai mult pond pe moralitate, decât pe confesiune, — de unde apare că osebirea mai mult e juridicțională, decât esențială, și cum-că numai în deșert se urêsc.

Și așa fiind, totuși câte tulburări, câte daune morale, și materiale nu se întâmplă între frați de un sânge prin proselitismul, ce se susține și alimentează fără nici un folos, pentru-că câți desertează de-o parte, pe atâția desertează și de cea parte. Căci eată cum se întâmplă adeseori pe aici: creștinii din o parohie se resvrătesc contra preotului, și trec la cealaltă confesiune, unde se primesc cu brațe deschise

și astfel din o parohie sêracă, se fac două și mai sêrace, cu 2 biserici, 2 preoți, 2 școale — pe preoți și biserici le susțin cum le susțin, proforma că nu le are nime grigea, — dar școala e rêsadul viitorului, ajunge pe mâini străine și apoi cei-ce vor eși din astfel de școli nu vor sêruta mâna preotului, nu-l vor întâmpina cu laude-se Is. Christos.

Prin urmare la noi cine favorează proselitismul, favorește totodată indiferențismul religios.

Așa fiind, oare nu a sosit timpul, ca cei chemați să deie mâna la oaltă, și să curme proselitismul pentru totdeauna?

Părinții noștri, când au făcut unirea, ca să scape de un rêu mare, n'au primit nici o învoire în organismul bisericeii, ca să nu facă desbinare de către frații din țêrile vecine. Dat fiind organismul identic numai dragoste împrumutată se recere, dragostea Samarineanului din sf. Evanghelie, și atunci binecuvântarea lui Dumnezeu va fi cu noi, și porțile iadului cele deschise și pornite asupra noastră nu ne vor învinge.

A. Popp.

Museele agricole și silvice ale Domeniului Coroanei.

Di I. Kalinderu a trimes agenților administrațiunei Domeniului Coroanei în privința acestor musee, circulara următoare:

Domnule agent,

Progresele ce se fac din zi în zi în toate direcțiunile vieții economice, nu se pot mai tare învedera decât prin expozițiuni.

Vê este cunoscut că de un timp au început să se organizeze și să se țină și la noi tot mai multe expozițiuni mai ales regionale. Administrația noastră fiind acum bine apreciată și cunoscută în toată țeara, e invitată cu stăruință a lua parte la aceste expozițiuni, mai ales la cele din județele cari are domenii asupra museelor noastre.

Despre aceste musee, v'am scris încă la 14 August 1884, când v'am cerut a le înființa și pe cari numai unii din șefii de Regie le-au înființat. Cum însă de atunci lucrurile s'au schimbat mult, mai cu seamă în urma exploatărilor în regie și a noilor ramuri de producțiune introduse, e natural ca ele să nu se mai mărginească numai la colecțiuni floristice, faunistice și la probe de lemn și cereale, ci trebuie să cuprindă absolut toate

Din Vram.

Frunză verde de salată
Dulce e gura de fată,
E mai dulce la nevastă
Că o capeți pe fereastă.

Foae verde în trei fire
Până iubeam la copile
Tinerel eram la zile,
Dar acuma cu neveste
Barba mi-a dat fără veste,
Musteața mă prisădește.

Mândruliță trup de flori
Când te ved, mă iau flori,
Când mă uit în ochi la tine
Arde inima în mine.
Na, mândruță, mândra mea,
Na îți dau o floricea,
Ba eu bade n'oi lua,
Ca la câte flori le-i dat
Pe toate le-al înșelat,
Dar de mâne de poimâne
Mă înșeli bade și pe mine.

Vino mândră în grădină
La cea tufă de sulfină,
Se dăm guri sărutare
Și brațelor desfătare.

Culese de Iosif Ieremia.

Cântecul cășlegilor.

(Anzită din popor.)

Câte sărbători pe lume
Nu-s ca Crăciunul de bune,
De bun și de frumos
Și de veselos.
Sân-Vasii și Bobotează
Tot după Crăciun urmează,
Sărbători frumoase
Și de veselie-alese.
Cu ele vin cășlegile,
Se mărită fetele
Umblă pețitorii
Se 'nsoară feciorii.

Cine-a făcut cășlegi scurte
Zile multe să nu guste,
Că nu bine a tocmit
Rêu a socotit.
Când abea trecea Crăciunul
S'apropie fariseu
Vine vameșul
Fetele feciorii așteaptă
Dar ei până se deșteaptă
Trece carnileaga
A trecut și șaga...
Și pe popi sunt clevertiri
Că fac prea multe vestiri
Nu țin legea bună.

Măcar popii înc'ar vrea
Să le umble secerea,
Pentru cununie

Să-și îce simbrie...
Stau fetele supărate
Când rămân nemăritate.
Săptămâna albă
Nu li-i nici de-o treabă
Și părinții se 'ngrijesc
Că fetele amorteșc
Și nici nu mai vorbesc
Numai morăesc.

Vai și de voi ușilor
Că mânia fetelor
Pe voi v'lovește
Tare v'trânțește,
N'aveți voi odihnă-odată
Când fata-i nemăritată...

Dar fata mi-s'a măritat
Tata este socru mare
Și mama ginere are
Săriți, oameni, la jucare
Că nu-i aici comandare,
Ci e voia bună
La toți dimpreună
Venii toți, ca să jucăm
Cei chemați și căți sunteți
Trage, trage, măi țigane
Că-i bea vin și-i mânca carne!

V a s a d.

Emiliu Popp,

inv.

produsele Domeniului; astfel ca să serve ca o expoziție permanentă și complectă a tot ce facem.

În fața acestor schimbări, vă invit domnule Agent, a proceda cât mai curând la complectarea muzeelor, cunoscând, că pe lângă icoana ce trebuie să dea despre modul nostru de exploatare și despre întreaga noastră activitate, ele sunt chemate a ne servi și la diferite concursuri, la expoziții regionale, la expoziții generale și universale. Într-adevăr, participarea la expoziții fiind atât în interesul nostru cât și în al obștei, care așteaptă pildă dela noi, se cade să ne prezentăm cât mai strălucit. Ori cum pregătirile pripite și în apropierea deschiderii expozițiilor, nu pot fi nici odată depline și asemenea pregătiri cer timp mai îndelungat; e bine ca să avem totdeauna gata colecțiuni complete de tot ce se produce pe domeniul însoțite de diferitele studii sau observațiuni ce veți fi făcut în cursul anului asupra lor.

În ce privește organizarea muzeelor în acest scop, fie-care din d-voastră a avut ocazia să se figureze la diferite expozițiuni, și știe ce trebuie în toate privințele; așa

1. Cu privire la „Silvicultură, vor figura: Planul și amenajamentul pădurii;

Mostre de toate esențele forestiere, cu structura normală, reprezentând diferite secțiuni în mod natural și lustruite cu coajă, frunză, floare și fruct cum și mostre de creșteri anormale din diferite cauze.

Un herbar forestier compus din mostre complete, adică cu ramuri, cu muguri, cu flori și pe cât posibil și cu fructe.

Colecțiuni de toate formele în cari sunt aduse în comerț, produsele silvice. Seminte forestiere.

Soluri și roce din păduri. Forma cea mai potrivită pentru mostrele de roce, este un paralipiped de 5 c. m. grosime, 10 lărgime și 15 c. m. lungime.

Colecțiuni de insecte vătămătoare însoțite de mostre de lemne, prin care să se arate efectele ce produc. Aceste insecte ar fi de dorit a se aduna în toate stările metamorfozei lor.

Colecțiuni de pasări vătămătoare și nevătămătoare împaiate, cum și mamifere ce populează pădurile.

Vederi de diferite plantațiuni sisteme de împăduriri, masive păduroase, industrii forestiere, case de administrație, cantoane. Mijloace de transport, șosele și ale stabilimentelor industriale; fotografii de ale pădurilor, brigadierilor, etc.

Pentru colecțiuni de trunchiuri, și herbare, se vor arăta cu precizie: numele popular și botanic, localitatea, natura terenului, latitudinea și expoziția terenului pe care au crescut.

2. Cu privire la agricultură: Planul economic al domeniului, probe de cereale și de toate plantele cultivate, atât boabe cât și în spice de diferite forme și mărimi.

Struguri, probe de vin, vederi de vii cu un scurt istoric al înființării și regenerării lor. Vederi de lăptării, stupării, ateliere de lemnărie, frângerie, olărie, impletituri în răchită, strungării, etc., cum și toate produsele acestora.

Analiza solului. Fotografiile de ale vitelor împreună cu rezultatul îmbunătățirilor.

Fructe, vermi de mătase, plante medicinale, observațiuni meteorologice și generale asupra vegetațiunii.

Probe din câmpurile de experiență cu registru de observațiuni. Vederi de mașini și unelte agricole. Sederi de ale gospodăriilor agenților noștri, a caselor de administrație, a grajdurilor, magaziiilor de produse, pătulelor și celorlalte construcțiuni.

Vederi de drenajuri, canalisări, căi de comunicație și alte înlesniri ale exploatarei.

3. Cu privire la dezvoltarea materială, intelectuală și morală a locuitorilor de pe Domeniul Coroanei, vor figura: produsele atelierelor școlare și ale lucrului manual ale elevilor și elevelor. Fotografiile de lucrări în clase, în ateliere sau la câmp. Grădinile școlare. Vederi și produse.

Fotografiile de ale primăriilor, bisericilor și școalelor clădite de noi. Teatru sâtesc, societăți culturale economice. Vederea locuințelor țerenilor făcute după indemnul nostru împreună cu plantații, grădini și dependințe, în sfârșit veți complectă muzeele cu tot ce producem, astfel ca la un moment dat să le putem trimite la ori care expoziție.

Vă atrag tot adată, dle agent, băgarea de seamă ca toate obiectele să fie numai din cele mai isbutite, de calitate cea mai bună și din cele mai noi; nu cum s'a întâmplat la Expoziția

trecută a Asociațiunii române pentru înaintarea și răspândirea științelor, cum am trimis de unii din d-voastră lucruri din cele expuse într' stare care lăsa foarte mult de dorit, în deosebi probele de cereale ne-au fost înaintate fără cea mai mică îngrijire, așa că a trebuit să muncim mult, pentru a le curăți și alege, operațiune care a ținut până în momentul deschiderii expozițiunii, fără a putea fi totuși terminate definitiv.

Mostrele de cereale mai ales trebuiesc bine alese, curățite de corpuri străine și păstrate în bună stare și în cantități îndestulătoare. Fie-care probă de cereale va avea o etichetă în care să se arate anul recoltei, cantitatea la hectar, greutatea, gradul de curățenie, etc.

Cum avem însă mai pe toate Domeniile clădiri speciale în această privință, veți căuta a începe de îndată reorganizarea muzeelor, conform celor de mai sus, arătându-ne cele de cari ați mai avea trebuință spre a vi se procura. Îmi veți trimite de asemenea la timp, un raport de cele ce ați făcut și veți purta de grijă ca muzeul să fie totdeauna în bună regulă și la curent, pentru a nu avea prea multă muncă când va fi să facem us de el.

Vă previu că în scopul de mai sus, am comandat deja mai multe feluri de borcane de sticlă, de diferite forme pentru mostrele de cereale și alte seminte.

Nu perdeți din vedere că de oare-ce Administrația noastră e bine cunoscută și apreciată și cum mulți au început a se interesa de ceea-ce facem și a lua pildă dela noi, numărul celor ce ne vizitează e din ce în ce mai mare, așa încât muzeele de pe Domeniile Coroanei fiind completate, după-cum vă arăt mai sus, ori cine le vede, își face o idee deplină de gospodăria noastră, pentru-că ele sunt icoane adevărate a tot ce facem și producem.

De mai multe ori, v'am amintit că, calea pe care dorim să răspândim cunoașterea faptelor noastre, și să ajunge la propagarea metodelor noastre, este aceea a pildelor care e cea mai eficace. Avea dreptate marele orator englez Burke care a zis: „Exemplul e tot. El este școala neamului omenesc și numai la această școală putem învăța“.

Administrator,

Ioan Kalinderu.

NOUȚĂȚI.

ARAD, 19 Februarie 1904.

— **Osândirea unui Slovac.** Curtea cu jurați din Pojon a judecat alaltăieri procesul pornit încontra lui *Hrusovsky* Ugor, învinuit pentru un articol ce scrisese în „*Povazske Noviny*“ anul trecut, când cu osândirea fraților Markovits. Declarat fiind ca vinovat pentru agitare împotriva Ungurilor, tribunalul l'a osândit la 3 zile temniță și 20 cor. amendă.

— **Constituirea noului comitet parochial și a epitropiei bisericii Sf. Nicolae.** Sâmbătă seara au ținut atât comitetul parochial, cât și epitropia bisericii Sf. Nicolae ședință, constituindu-se în modul următor: Dl Dr. V. Saftu president, dl V. Onițiu vice-president, părintele diacon I. Prișcu secretar, dl I. Murăroiu contabil, dl Andreiu Lupan epitrop econom, dl D. Lupan epitron cassariu și dl N. Dima epitrop controlor.

— **A împușcat pe mamă-sa.** Curtea cu jurați din Arad a osândit la 10 ani temniță pe Ioan Voștinariu din Șicula, care în anul trecut întorcându-se acasă beat, crezând că e un câine în grădină, a tras și a împușcat pe mamă-sa.

Eată la ce cumpește beția.

— **Orașele cele mai mari din lume.** Un profesor englez a făcut nu de mult statistica celor mai mari orașe ale pământului. După aceasta statistică sunt 17 orașe, cari au mai mult de 1 milion. Primul oraș din lume este Londra cu 6,582.000 locuitori, apoi: New-York cu 3,652.000, Paris cu 3,518.000, Vuciang-Hankon, care e de altfel compus din aceste 3 orașe chinezești, dar oficios se socotește de unul. Avea înainte de 30 ani aproape 8 mil.

locuitori, dar tulburările taping-ilor a făcut să scadă la 3,200.000. Berlinul are 2,151.000, Peking 1,680.000, Kanton 1,900.000, Tokio capitala Japoniei 1,821.000, Viena 1,600.000, Filadelfia 1,105.000, Cicago 1,099.000, Hangcian 1,020.000 și în fine orașele chinezești: Singan, Singtan Siangiang, Fancioeng, Ciangion și Sucion cu câte un milion de locuitori. Așa dar dintre cele 17 orașe cu milion 9 sunt în China. Orașe cari au mai mult de un jumătate de milion sunt 21. Aceste sunt: St.-Petersburg 978.000, Tientsin 950.000, Calcutta 815.686, Constantinopol 873.563, Bombay 821.784, Cingtu (în China) 800.000, Moscva 798.742, Glasgow (împreună cu suburbiile) 772.640, Hamburg (săcotește Altona) 734.625, Budapesta 723.500, Manchester 703.479, Liverpool 697.000, Fuciov 636.000, Banbog (capitala Siamului) 600.000, Boston (America de Nord) 598.000, Madrid 582.000, Birmingham 570.000, Buenos-Ayres 554.713, Neapoli 530.872, Rio de Janeiro (America de Sud, Brazilia, Cianking 500.000 Nanking 500.000. În general populația acestor orașe a crescut în ultimii 10 ani uimitor. Astfel Budapesta avea în 1893 numai 503.000 locuitori.

— **„Romanul căsătoriei“**, eselența operă a marelui *Leo Tolstoi*, care a apărut în foaia ziarului nostru, a apărut și în voiașă lum și se află de vânzare la administrația ziarului „Tribuna“. Un volum costă 1 cor.

Cetitorilor noștri poate că nici nu trebuie să recomandăm această operă a marelui scriitor rus tradusă atât de bine de d-na *Lucretia Russu Șirianu*. Și fără îndemn, credem că vor grăbi toți să-și înzestreze biblioteca, procurându-și acest volum.

— **Fidanțare.** D-șoara Maria Pavlovits Ștefan Andreiu s'au fidanțat în Comloșul-mare. Multe felicitări.

Lucruri dureroase. Ni-se scrie din Pecica: Acum Duminecă aici la sala de joc s'a întâmplat o ceartă între feciori care s'au sfârșit cu moartea unuia dintre dânsii. De mai mult timp feciorii Manuila Halas și vecinul său Constantin Halas au trăit în dușmănie cu mai mulți feciori și în mai multe rânduri dușmănia s'a prefăcut în bătaie, niciodată însă nu s'a întâmplat ca acum. Acum adecă susnumiții s'au apucat la bătaie — însă nu numai cu mâna goală ca de altădată, ci cu cuțite, — atacând pe altii feciori dintre cari pe unul Vértaci, carele voinde a lua cuțitul dela Manuila Halas, i-a tăiat dela mâna stângă jos 4 degete, ear după aceste fugind el afară din sala de joc, aici un fecior cu numele Filip Chiorășean, a dat cu brisca în cap lui Constantin Halas care acum zace greu bolnav, ear feciorul George Igrisan a dat cu cuțitul în cap la Manuila Halas și acela căzând la pământ, cuțitul s'a băgat mai tot în cap la el așa încât 2 oameni abia l'au putut scoate din cap. S'a chemat în grabă medicul care a legat pe cei răniți, lui Emanuil Halas însă nu i-au mai putut ajuta și așa în chinuri grozave noaptea a murit, ear Luni a fost aici procurorul și după ce l'au secționat l'au înmormântat.

Pe cel ce s'au bătut, i-au prins geană darmit și urmează cercetarea.

Un exemplu earăși celor ce n'au pace și umblă numai după ceartă, și în loc ca să-și petreacă în sala spațioasă de joc se ceartă și de multe ori cearta are urmări triste ca și în cazul de față.

— **Intâmpinare.** Ni-se trimite spre publicare următoarele:

În Nr. de Duminecă a prețuitei foi „Tribuna“ din 13 Februarie mi-se face întrebare: că de ce am dat învitațiile ungurești, și, că s'a arangiat petrecerea la birtășul neamț Frass (în V. St. Mihai).

La prima întrebare răspund, că am aflat de bine să o traducem și în limba maghiară, de oare-ce am avut onoare cu fruntașii străini atât din loc, cât și din jur. Aceia însă nu e

Editor și redactor responsabil: Ioan Russu-Sirianu.

„DUNĂREANA“, institut de economii și credit ca societate pe acții în Timiș-Cubin (Temes-Kubin).

CONVOCARE.

Domnii acționari ai institutului de economii și credit societate pe acții «DUNĂREANA» sunt invitați la a

IV-a adunare generală ordinară

care se va ține în Timiș-Cubin (Temes-Kubin) la 3 Martie 1904 la 2 ore după amiază, în localul institutului.

Obiectele adunării:

1. Deschiderea adunării generale și constituirea biroului aceleia.
2. Raportul direcțiunei, raportul comitetului de supraveghiere și aprobarea bilanțului.
3. Impărțirea profitului curat și fixarea dividendelor.
4. Decidere asupra urcării capitalului de acții.
5. Alegerea a 2 membrii în direcțiune (§. 33 din statute).
6. Alegerea unui membru în comitetul de supraveghiere în locul decedatului George Frențiu.
7. Eventuale propuneri (§. 30 lit. k din statute).

Domnii acționari, cari doresc a participa la adunarea generală în persoană sau prin plenipotențiați sunt poștiți a-și depune acțiunile lor și eventualele documente de plenipotență la cassa institutului cel mult până în preziua ținerii adunării.

Direcțiunea.

ACTIVA.

Contul Bilanțului.

PASIVA.

		Coroane			Coroane
Cassa în numărariu		934.56	Capital de acții (300 buc. à 100 cor.)		30,000.—
Spese de fondare	200.—		Fond de rezervă	6,000.—	
după amortisare de 50%	100.—	100.—	Fond de rezervă special	1,000.—	
Efecte		304.—	Fond filantropic	100.—	7,100.—
Escompt		166,958.46	Depuneri spre fructificare		97,824.10
Hipotecă		21,323.—	Reescompt		43,177.—
Mobiliar	579.10		Deposite de cassă		1,179.51
după amortisare de 10%	57.91	621.19	Dividendă neridicată		193.10
Debitori		24.84	Saldul intereselor transitoare		2,687.06
			Profit transpus	500.—	
			Profit curat	7505.22	8,005.22
		190,166.05			190,166.05

DEBIT.

Contul profitului și pierderilor.

CREDIT.

		Coroane			Coroane
Interese după depuneri spre fructificare	4,270.54		Interese de escompt	16,846.41	
Interese de reescompt	3,284.14	7,554.68	» de hipotecă	1,454.28	18,300.69
Salare		1,039.90	Provisiuni		26.34
Spese (lemne, lumină, tipărituri)		442.72	Profit transpus		500.—
Competință de timbru		35.40			
Dare directă	462.19				
Dare comună	277.70				
Dare după interesele depunerilor	427.04	1,166.93			
Amortisare din spesele de fondare	100.—				
Amortisare din mobilier	57.91	157.91			
Chirie		250.—			
Porto		151.92			
Prodursii		22.35			
Profit transpus	500.—				
Profit curat	7505.22	8,005.22			
		18,827.03			18,827.03

Timiș-Cubin, la 31 Decembrie 1905.

Lucian Secosian m. p.,
director executiv.

DIRECȚIUNEA:

Pentru contabilitate:
Ioan Raita m. p., cassar.

Axentie Balan m. p., președ.

Remus Bortos m. p.

Ioan Raita m. p.

Ioan Olariu m. p.

COMITETUL DE SUPRAVEGHIARE:

Subsemnații membrii ai comitetului de supraveghiere, examinând conturile prezente și confruntându-le cu registrele principale și auxiliare le-am aflat în consonanță numerică și conform legilor comerciale și statutelor, deci propunem a se aproba dimpreună propunerea pentru împărțirea profitului curat. Asemenea controlând și administrarea în decursul anului, propunem a se da direcțiunei și comitetului de supraveghiere absolutoriu pe anul de gestiune 1903

Timiș-Cubin, la 18 Ianuarie 1904.

Vasiliu M. Bunda m. p., președ.

Traian I. Marcu m. p.

Petru Nica m. p.

Petru Tirnea m. p.

ARAD: Tipografia Aurel Popovici-Barcian.